

Philoktétész

Nem az a rettenetes bűze volt a legrosszabb, nem a fekélyes seb láttán a deszkákra hányni: nem csupán a vonagló hústól fordult föl a gyomruk, amikor a szövetet a lábáról félrehúzta: a homokban, a tűző napon rothadó hullák szagát érezték meg, és *azokat* a keselyűket látták a hajók fölött körözni. Így már lehetetlen volt egy idő után elviselni. De az éjszakák üresek lettek, hozzájuk tartozott már az idegtépő jajveszékelése, hozzá tartozott az éjszakáikhoz, úgy szállt le rájuk, a kétségekkel együtt, szinte óraműpontossággal, már-már kitöltendő űrt hagyott maga után, miután nem volt többé köztük. Mintha ezzel a parton bomlásnak induló testeket akarnák elfelejteni, mintha el lehetne felejteni őket. Eltekinteni a ténytől, hogy hörgése még csak a kezdet volt, nem lehetett. És ami a legrosszabb: még csak nem is valami névtelen senki elfelejtéséről volt szó. Kiejteni az emlékezetből, mindenféle összebeszélés nélkül, csak így alakult. Cinkostársak lettek a hallgatásban. Még a nagy szónokok is, még ők sem voltak most olyan hangosak. Sötétség borult rájuk, de a szag valahol mélyen, a fába, az emberekbe ivódva megmaradt. Csak torok nem volt elnyögni, csak szövetek nem voltak jelnek. Valahol egy szigeten hajnalodott.

Thészeusz

Kilencévente kétszer hét.
A bikát meg kellett ölni.
Meg kellett valahogy ölni azt a bikát.
Így indultam el.
Tiszta kézzel.

Azóta visszajöttem.
Hősként, ahogy visszajönni vágytam.
Bálványként.
A bikát levágtam.
Most rólam beszélnek szerte.

Pedig ha tudnák, hogy miért volt elég
ennyi évre kétszer hét annak a bikának,
ha tudnák, minek is épült az az útvesztő fel,
ha ők is látták volna, amit én, a bikát,
a szerencsétlen korcsot,
embernek is, állatnak is hitványat,
alig akkorát, mint a kivert kutyák a porban.
Egy lánnyal hetekig szenvedhetett.
Egy fiúval egy hónapig is.
Láttam a nyomokat a sárban.
Pedig gondosan levágva dobták a labirintusba őket.
Hadd keresse.
Csont és bőr lehetett, mire ráakadt egyre.
A térdemig sem ért fel, és átkarolta két,
csökevényes kis karjával, hogy ne bántsam.
Érezte a végét.
Egy pillanatra majdnem megkönyörültem.
De a hírnévnek és a városomnak kellett a bika.
Trófeának csak az orrkarikája lehetett elfogadható méretű.
A lányok és fiúk kézről kézre adják a hajófenéken.
Borzadva nézik azt a kis ráalvadt vért rajta,
megremegve, csendes ujjongással.
Már csaknem egészen lekopott.
Szerencsére, fröccsent belőle pár csepp a fehér ruhámra is.
A kardomról kellett beletörölni a többit.
Meg port is még.
Kellott egy nagyszabású hőstett látszatához.
A lányt pedig muszáj volt kitenni.
Habár a szája nem járt volna el.

A sátorban

Amikor az öregember előtte térdelt,
amikor megcsókolta a király a lábát,
nem az apja jutott az eszébe akkor.

Persze, rá is emlékeztethette volna az öregség,
de őt sohasem látta térdelni, nem hallotta még bocsánatot kérni sem.
Nem az apja jutott az eszébe akkor, nem azért szorult el a torka.

A megölt férfira gondolt, és arra, hogy szégyelli, amit tett,
és ha már ezt tette, még rosszabb lenne a visszakozás.

Hogy következetesnek kellene lenni, hogy nem hallgatni a reszkető öregre,
hogyha már így is, de legalább önazonosnak.

És azt is tudta, hogy mégis kiadja Hektórt.

Meg azt is, hogy ettől még nem változik meg semmi, hogy nem hegednek be azok a sebek,
hogy nem tud majd ezután az anyja szemébe nézni,
és tudta ezt is;

legközelebb is épp így fogja megalázni és végighurcolni Hektórt.

Pénélopé

Visszafejteni a szálakat, visszabontani magadat olyanra,
mint amilyen előtte voltál. Szétszalazni minden éjjel,
de minden új nappal csak olyanra szőni össze. A várásban
rég elveszett a *te*, neved már a várakozással vált eggyé.

Beléd ivódott kiirthatatlanul a sorsa, beléd ivódott minden,
amiről nem tudsz. Nem őt, húsz éve eltűnt magadat várod vissza.

Elhurcoltak, kiraboltak magadból, kérdés nélkül
csináltak belőled kérdőjelet, hosszú és fáradságos munkával.

Itt bent egyedül vagy. Behallatszik kívülről a zaj, a kérők
hangja. Rád várnak. Arra, amit szósz. Most te döntöd el.

Most újraterezheted magadat – elvileg. Nem ilyen könnyű.

A kezéd is ő vezeti, és a villát is ő a kezédben.

Villa vagy a kezében, amellyel most is a történetét szövi.

Az egyik, a sok közül. Itt bent egyedül vagy.

Behallatszik kívülről a zaj, a kérők hangja.

Mindez csak díszlet. Vársz, hogy kész legyen a lepel.

Hogy megjöjjön, és visszabonthasd.